

§ 35. 1. Osoba, która zawarła umowę przewozu taksówką bagażową, może zająć miejsce w kabinie kierowcy lub na powierzchni skrzyni ładunkowej.

2. W razie przewożenia ładunków wymagających pomocy innych osób przy ich załadunku lub wylądunku, osoby te mają również prawo przejazdu taksówką poza kabiną kierowcy w liczbie nie większej niż cztery oraz pod warunkiem, że nie spowoduje to przekroczenia dopuszczalnej ładowności taksówki.

3. Osoby przewożone na powierzchni skrzyni ładunkowej nie mogą znajdować się między ładunkiem a kabiną kierowcy; powinny one mieć zapewnione miejsca do siedzenia, a jeżeli nie jest to możliwe — co najmniej uchwyty, których powinny trzymać się podczas przewozu.

§ 36. 1. Oczekiwanie wolnych taksówek bagażowych powinno odbywać się na wyznaczonych miejscach postoju; dopuszcza się oczekiwanie wolnej taksówki bagażowej przed magazynami, sklepami, składami itp., gdzie nie ma postoju dla taksówek bagażowych, jeżeli nie narusza to przepisów o ruchu drogowym i nie zakłóci pracy danej placówki handlowej.

2. Na postojach nie mogą znajdować się zajęte taksówki bagażowe.

3. Osoba zamierzająca zająć na postoju taksówkę bagażową ma prawo jej wyboru.

4. Zajęcie taksówki bagażowej może nastąpić także poza miejscem postoju; przepis § 19 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 4

Przepisy końcowe

§ 37. Zasady korzystania przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej z taksówek w celach służbowych określają odrębne przepisy.

§ 38. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *J. Kamiński*

93

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 28 marca 1987 r.

w sprawie zasad ustalania liczby zatrudnionych w celu naliczania odpisów na zakładowe fundusze socjalny i mieszkaniowy w uspołecznionych zakładach pracy.

Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 24 października 1986 r. o zakładowych funduszach socjalnym i mieszkaniowym w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 39, poz. 192) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podstawę obliczania odpisów, o których mowa w art. 4 ust. 2 i art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 24 października 1986 r. o zakładowych funduszach socjalnym i mieszkaniowym w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 39, poz. 192), zwanej dalej „ustawą”, stanowi przeciętna liczba zatrudnionych w roku poprzednim, ustalona według zasad określonych przez Główny Urząd Statystyczny na potrzeby sprawozdawczości statystycznej, w której uwzględnia się:

- 1) pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy; dotyczy to również pracowników, którzy mają ustalone prawo do emerytury lub renty, jeżeli złożyli oświadczenie, że będą korzystać ze świadczeń zakładowej działalności socjalnej w danym zakładzie pracy,
- 2) pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy bez przeliczenia na pełne etaty, jeżeli złożyli oświadczenie, że będą korzystać ze świadczeń w danym zakładzie pracy; dotyczy to również pracowników, którzy mają ustalone prawo do emerytury lub renty,

- 3) pracowników przebywających na urloпах wychowawczych,
- 4) pracowników sezonowych w zakładach pracy o kampanijnym charakterze produkcji i usług,
- 5) osoby, z którymi zakład pracy zawarł umowę o wykonywanie pracy nakładczej,
- 6) osoby zatrudnione w systemie agencyjno-prowizyjnym na podstawie umowy agencyjnej,
- 7) osoby odbywające w zakładzie pracy zastępczą służbę poborowych.

2. Przy ustalaniu odpisu na zakładowy fundusz socjalny uwzględnia się junaków odbywających zasadniczą służbę w oddziałach obrony cywilnej oraz pracowników młodocianych, z którymi zakład pracy zawarł umowę o pracę w celu przygotowania zawodowego.

§ 2. Dodatkowe środki zakładowego funduszu socjalnego, o których mowa w art. 4 ust. 4 ustawy, naliczają również zakłady pracy, które objęły opieką socjalną emerytów i rencistów z innych zakładów pracy.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1987 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: w z. *A. Puczoś*